

Fol. 4. a.	want hi moet die dine geraken ,	460	Fol. 4. b.	ende au es ghemaec in dese werelt stranc, [Jacop.]	
	* fehlt ein Vers. oft hets hem al ontarct, soe moet hi willen daer om waken. macht, const, wille, dese III zaken vint men in der menscheijheit, die dese note wel can enaken, hi ne darf beyden no haken, hi ne vint in een godheit drie persone ghereit.	463	17. Merteu en claegt niet dits een god in i daer wi af lesen d . . . even geweldich even . . . even gelijc in werelt a . . . sijn dese eseghe drie redene dragt haer al maer tgelove sonder hope des en twijelt nye wat eren hadden wijs . . . gheloven dat elc siere . . . nu antwort my ende ghye [Mertijn.]	510	515
14. Dese god, daer wi af leren, doet crone, sonne, sterren keren ende al dat ruerende sy: sijn rusten es al vul eren, dat hem niet en can ghedoren gheen porren verre no by. hi en, dat hi was, da-n es gheen sceren, hi ne wilde mindren no meren, hi es sijns selfs so vry, hi doet alle diac gheueren, sine rijcheit can niemen verteren, maer alle steden vervult hy, dus leret tgelove my.	470	18. Jacop ic lie ten beg . . . dat ic subijlder woorden . . . niet en hebbe gehort dan da my maets doch proevic wel ic gronde dese wort daer es ons redene i ons en trecke tgelove op waert ter hemelscer port daet god es loen boven ende dert tgelove e nu antwort my bat oft icx niet hebbe doe . . .	475	520	525
15. God vervult ghene stede, maer alle steden beslunt hi mede met alre godlijcheit; die iaren keren sine mogenthede, ens niet, datten keren dede, sine macht es so breit. cracht, noot, no ghenen onvrede, maect hem doen onsedichede, hoe so die zake gheit: soe gestade es god in de lede, datten cracht no ghenen onvrede unt sinen poere en leit; dits al waer gheseit.	480	19. Aen den vader van hemelrijc cade an den sone des gelijc cade an den heyleghen gheest es mijn gelove also rijc, dat een god es ende ic . . . hoe ic werde ghevreest: maer segt my claer d hoe die sone die e den vader es alder neerst menscheit ootfene van e bidt datti v niet het . . . ende hi di gheve v die minst was ende w . . . [Jacop.]	485	530	535
16. Heden, giatren es ons leven cade daer es een einde an gedregen, het al cort oft lanc, dit wort heden eiser an bleven: maer soe ment vint van godo bescreven een ewelijc ommeganc, daer gheen einde an mach cleven, noch beghin wert verheven, wies wesen es so stranc, sijnder ieghenwaerdicheit es beven, dat es ende was, dus eest bescreven.	490	20. Merten die val van Lucifers der hovenen ende de dat vele inglen ontg . . . die met hem waren . . . * fehlt ein Vers ende vielen in de doot doen dede god daer	495	540	550
		500			
		505			